

BIER, BLOED & MODDER #23

Jrg 6, Nr 23
Juni 2026

*'Als ik rugbypalen zie
weet ik dat er beschaving
in de buurt is. Al is het
maar een dun laagje.'*

SLAAN WE DOOR?

We leven in tijden van polarisatie en zonder politiek in de sport te betrekken dacht ik deze keer bij het schrijven van dit voorwoord aan de termen 'woke' en 'links'. Ik sprak de afgelopen weken langs de velden met spelers, coaches en aanhang van verschillende clubs en er werd wat afgeklagd over de 'tere zieltjes' die het voor 'ons' verzieken. Maar is dat ook zo? Is het feit dat de Utrechtse Studenten Rugby Society geen 'Zumba's' meer mag doen op de sportcampus de doodsteek voor rugby. De 'tennismoeders' die op hetzelfde terrein game, set en match spelen zouden bezwaar hebben gemaakt. En bij Rugbyclub The Dukes mag geen alcoholische drank worden geschonken zolang er jeugdwedstrijden gespeeld, dus ook als de Colts om 16:00 uur beginnen. Is er iets te zeggen voor 'naaktheid in de openbare ruimte' als traditie? "Dan kijk te toch niet" hoor ik velen dan zeggen en dat zou mij n standpunt ook zijn, ware het niet dat we natuurlijk ook rekening met anderen kunnen houden zorgen dat we een plek opzoeken waar slachtoffers van de moderne preutse opvoeding veilig zijn voor visuele aanvallen van slingerende edele delen. Wat betreft alcohol schenken waar jeugd bij is vraag ik me dan altijd af of er bij verjaardagen ook geen bier mag worden geserveerd zolang de kleinkinderen in de kamer zijn? Kijk, een rookvrij sportpark ben ik helemaal een voorstander van, tenslotte willen we dat onze kinderen gezond opgroeien en ook alcoholmisbruik past niet binnen onze sport, tenminste voor zover het publiekelijk wordt beleden. Niks 18 is een prima campagne en elke club moet zijn verantwoordelijkheid nemen door geen alcohol aan minderjarigen te schenken, dan heeft iedereen een leuke dag. Maar dat volwassenen die een pilsje of een wijntje langs de kant van een sportveld drinken zouden aanzetten tot alcoholisme bij minderjarigen gaat er bij mij niet in. D.

Bier, Bloed & Modder wordt gemaakt door

Redaktiekollektief 'The Odd-Balls'; Doedelzak, Goof, Hopeloos, Jan-Julius Bokkepoet, Kap'tein Aardbei, Leonardus von Hamschmidt, Peter en Sjordonee.

Medewerkers aan dit nummer: Robert Broers, Sam Brouwer, Pim Harms, Mats Marcker, André Paijmans, Herman Posthuma, Jan Schalkx, Cees Schrier en James Stafford, Marc Visser en George de Vries

Tekening omslag: Magnus Weightman

Op onze Facebookpagina vind je alle foto's uit dit nummer, groter en de meeste in kleur:
<https://www.facebook.com/The-Odd-Balls>

Redactieadres: BBMfanzine@gmail.com

Website: www.bierbloedenmodder.nl

Postadres: P/a Bernhardstraat 46, 3248 AD Melissant

Abonnement vanaf € 15,- voor vier nummers. Kijk op onze website, ook voor staffelabonnementen.

Abonnement buitenland € 20,- voor vier nummers.

D'N OETEL-KIELE CUP LIED

sinds 1 maart 2020

Dukes 4*:

De mannen van Dukes 4 zijn niet te stoppen;
Niet op t veld en niet in t café;
Maar één ding laat hun harten sneller kloppen:
Dat is de wedstrijd tegen BRC

Refrein (samen):

De Oetel Kiele Cup, dat is toch puur geluk
Wij hebben weer geschitterd op het veld
Soms neemt The Dukes hem mee
Dan weer wint BRC
En dan aan t bier, totdat ons moeder belt

BRC 3*:

Het Vlaggenschip dat vaart het hele land door
Maar t liefste meest het aan bij de Sint Jan
De Oetel Kiele Cup, daar strijden wij voor
Want das een cup waar heel veel bier in kan

Samen:

Al weken van tevoren zindert Brabant
De spelers zijn gespannen als een snaar
Het bouwt op diep tot in de pre-match avond
Rond 5 uur s nachts is de voorbereiding klaar

Twee keer per jaar, maar t liefst een beetje vaker
Is het zover: Den Bosch tegen Breda
De onvervalste vierde klasse kraker
Een feest op t veld, en zeker ook erna

Melodie

Those were the days van Dolly Parton uit 2005. Geschreven door Gene Raskin en eerder bekend gemaakt door Mary Hopkin in 1968. *Winnaar van de wedstrijd begint.

Achtergrond

D'n Oetel Kiele Cup is natuurlijk bij iedere rugbyliefhedder bekend. Als rugby een religie is (en dat is het), dan is haar heilige Hadj gericht op D'n Oetel Kiele Cup. Jaarlijks stromen rugbyenthousiastelingen van heinde en verre naar 's-Hertogenbosch of Breda, om een editie mee te maken van die meest illustere aller rugbyklassiekers: Dukes 4 – BRC 3. Gillende kinderen verdringen zich om een selfie te maken met één van hun zwart-witte of rood-geel-zwarte helden. Journalisten worstelen met hun camera's om een flard beeldmateriaal te registreren voor de D'n Oetel Kiele Cup-nieuwsspecial van die avond. Vrouwen van alle leeftijden en pluimages zwijmelen ongegeneerd weg bij de machtige spierbundels en kogelronde bierbuiken van de heren rugbyers. Wat veel mensen echter niet weten, is dat D'n Oetel Kiele Cup, zoals een legendarische rugbywedstrijd betaamt, een eigen lied heeft. Er wordt gefluisterd dat de tekst werd geschreven door rugbyer en schrijver Tommy Wieringa. Feit is dat vrijwel niemand het lied kent.

Jan-Julius Bokkepoet

invites zelfs in Fiji uit. En in iedere stad hebben ze wel een avontuur beleefd natuurlijk. In Edinburgh eindigde een avond bij een Italiaan in complete chaos toen de groep begon te zingen met een stel Italiaanse gasten in het restaurant. “De eigenaar had op een gegeven moment gewoon geen wijn meer over” lacht Jan. “Echt alles, maar dan ook alles was op”.

Maar van alle reizen heeft de reis naar Georgië misschien wel de meeste indruk op Jan gemaakt. Jan arriveerde samen met een vriend midden in de nacht in Georgië. Op het vliegveld werden ze opgehaald door twee giganten in een donkere auto. Tijdens de autorit werd er weinig gesproken. “Ik dacht echt: als dit maar goed gaat” lacht Jan. “Het leek net een maffiafilm”. De Georgiërs ontvingen de Invites alsof ze familie waren. Grote tafels vol vlees en drank, diners en eindeloze gezelligheid. “Als je glas leeg was, dan werd het direct weer gevuld” vertelt Jan. “Je ontkwam er gewoon niet aan”. De spelers kregen een fantastisch programma voorgeschoteld, inclusief wijnhuizen, diners en rugby op een heel ander niveau. Voor de wedstrijd werden de namen genoemd van spelers die waren omgekomen tijdens de oorlog met Rusland. Dat ging wel minutenlang door, daarna werd er pas gespeeld. “Die gasten daar zijn echt gebouwd van steen” mijmert Jan over de Georgische voorwaartsen. “Alsof je tegen wandelende rotsblokken moest spelen”. Dit soort avonturen maakten van de Ameland Invites het team waar nog steeds over gesproken worden.

Invites bij een bezoek aan een wijnmuseum in Georgië

De eerste jaren op Ameland verbleven de Invites op de Pondorosa, later op High Chaparral. Op beide plekken hielden ze op vrijdag altijd overvloedige recepties voor ontvangst van de groep. Kilo's drank, oesters en vis gingen er doorheen. Maar twintig jaar verder begint het allemaal toch wat anders te lopen. De jonge generatie trekt vaak met eigen clubs of vriendenteams naar Ameland. Veteranen blijven bij hun oude clubs hangen. En Corona gooide roet in het eten van een geplande Pacifictour. Langzaam begint de energie weg te sijpelen. “Je merkt gewoon dat het steeds moeilijker wordt om mensen echt bij elkaar te krijgen” zegt Jan. En dus wordt dit jaar de laatste officiële editie van Ameland invites op het Beach rugby toernooi. “Het is onze zwanenzang”. En zo komt er na twintig jaar een einde aan prachtige avonturen, verhalen en vooral mooi rugby.

Kap'tein Aardbei

“Old Ruggers never die, they just smell funny.”

RUGBY IN AMSTERDAM-OOST 1973-2004

Met de oprichting van RC Amsterdam in 2018 had de hoofdstad voor het eerst in bijna twintig jaar weer drie rugbyclubs naast AAC en ASCRUM. Maar ooit werd er in Amsterdam-Oost en Diemen niet onverdienstelijk met het ovaal gegooid door clubs met illustere namen als RC De Meevaart en RC Vuurtoren. Bier, Bloed & Modder dook in een stukje bijna vergeten rugby in 020.

In 1973 woonde voormalig RC 't Gooi-speler Piet Bakker in de Balistraat in Amsterdam-Oost. Bakker was een ouderwetse ‘handige jongen’ die overal klusjes aannam, zolang ze maar zwart betaalden. Voor het werk huurde hij jongeren in die hij ronselde in buurtcentrum De Meevaart, ‘de huiskamer van de Indische Buurt’, schuin tegenover zijn huis. Uitbetalen deed hij in de kroeg. Pim Harms was een van die jongeren. “Piet nam ons weleens mee naar zijn oude club in Naarden en op een gegeven moment vond hij het tijd dat wij ook een balletje gingen gooien. Ongeveer tegelijkertijd ontstond er in Diemen een initiatief van twee oud-Ascrummers, Paul van Wetten en Henk Buijs, die in een nieuw studentenflat waren komen wonen. Onder de leiding van de latere bondscoach Dick Jansma werd er wekelijks getraind in het Amstelpark in Amsterdam. Omdat beide groepjes eigenlijk nooit verder kwamen dan acht spelers zochten ze contact met elkaar en besloten samen te gaan spelen onder de naam RC De Meevaart. Herman Posthuma, “een eigen veld hadden we niet en we speelden in de rode reserveshirts van 't Gooi. We trinden eerst een tijdje in een gymzaal van de Meevaart en later in het Flevopark.” Net als veel nieuwe clubs in die tijd zonder veld, werden alle wedstrijden ‘uit’ gespeeld. Pas in 1978 zou de club vast bij AAC hun thuiswedstrijden gaan spelen.

André Paijmans, een van de studenten uit Diemen, “we speelden ooit tegen Pinner & Grammarians RFC op een veldje tegenover het Tropenmuseum in het Flevopark. De palen hadden we van Pvc-pijpen gemaakt. Omkleeden kon in het buurthuis en daarna gingen beide teams plus scheidsrechter in een grote stoet naar het veld. Hoewel de goals van pvc niet erg scrum- en kickbestendig bleken, hielden ze het wel (ternauwnood). Na afloop kreeg iedereen een kwartje om zich in het openbaar badhuis van de ergste hondenstront te ontdoen. Enkele van onze Engelse gasten gaven echter de voorkeur aan de sloot langs het park.

De club kreeg echter momentum en vooral door de komst van een aantal buitenlandse spelers die ondanks concurrentie van AAC en NFC (tegenwoordig de Amstelveense RC) voor de Meevaart kozen. In 1979 promoveerden ze en in 1980 kwam er een tweede team. Rond deze tijd kon de club een eigen veld krijgen in Diemen. Ze bouwden zelf een clubhuis door de lossen onderdelen van een oude directiekeet in elkaar te zetten. Lichtmasten worden ook ergens geregeld die met een aggregaat worden bediend op De Diemen. Maar daarvoor moesten ze wel onderdeel worden van ‘De Vuurtoren’, een sportclub ontstaan vanuit het jongerencentrum met dezelfde naam. Herman, “In de Vuurtoren waren wij als rugbyclub een vreemde eend in de bijt tussen de vast bezoekers die vooral uit krakers- en hippiekringen bestonden.” Zo ging de club als RC Vuurtoren in 1981 in afdeling Noord-West 1 spelen en het tweede team

in Noord-West 2. Rugby maakt in die periode in een enorme groeispurt door en groeit in drie jaar van 126 naar 183 competitieteams. De naam Vuurtoren zal niet lang in de annalen van de Nederlandse Rugby Bond voorkomen want het seizoen erop houdt de voetbaltak van De Vuurtoren op en verandert de naam van de club in Diemen RFC.

Nu breekt de toptijd van de club aan. Dave Chilton wordt trainer/coach. Hij had jarenlang jarenlang nummer acht gespeeld in de Ereklasse en met Brian Pengley als nummer 10 wordt de club bijna kampioen. Herman Posthuma, "Onze eerste wedsr9ijd tegen RFC Haarlem 2 wonnen we nog met 103-0, maar toen we de kampioenswedstrijd moesten spelen stelde de tegenstander flink wat jongens uit het eerst team op en redden we het net niet. Brian is een verhaal op zich. De verlegen Engelsman is begin 20 als hij komt aanwaaien voor een wedstrijd tegen Nijenrode en blijkt een revelatie. Dat is eigenlijk niet zo vreemd. Hij was ooit aanvoerder van county Cornwall en werd geselecteerd voor Engeland. Maar hij is een vrije jongen en besluit dat hij liever gaat zeilen. In Nederland begeesterd hij zowel mede- als tegenspelers en al snel gaat het als een lopend vuurtje rond dat er bij Diemen een bijzondere speler actief is. André Paijmans, "Ik denk dat Brian de beste fly-half, misschien wel de beste speler was op dat moment in Nederland. Veel clubs en het Nederlands team zaten achter hem aan, maar hij had zijn draai bij ons gevonden en wilde liever met zijn vrienden spelen." Een vriendenclub is Diemen RFC, ondanks de verschillende achtergrond van de spelers. Herman vertelt. "We hadden legendarische feesten op de club. Dan legden we met een man of tien elk honderd gulden bij elkaar. Vervolgens nodigden we allerlei straatmuzikanten uit Amsterdam uit die we gratis eten en drank beloofden. De feesten duurden tot diep in de nacht en eindigden vaak me teen zwempartij in de rivier De Diem achter ons veld. Op zondag speelden gingen we dan gewoon door en speelden soms een wedstrijden tegen de vrouwen. Wij mochten dan alleen op één been spelen en vervolgens was het weer feest."

De familie Kalkwarf was een van de 'Diemen RFC-families' binnen de club. Stamvader Dirk was speler van het eerste en regelmatig grensrechter terwijl de tweeling Barry en Patrick voor het eerste team speelden. Tijdens een van de wedstrijden werd een van de jongens volgens vader Dirk op een nare manier getackeld. Hij stormde het veld in en sloeg de 'overtreder' met de vlaggenstok op zijn hoofd. Dat ging niet al te hard maar er kwam natuurlijk wel een tuchtzaak. Het bestuur van Diemen veinsde geschokt te zijn en vertelde de tuchtcommissie dat ze Dirk verboden hadden het seizoen nog te vlaggen. Daar ging de bond mee akkoord en Dirk kwam er verder zonder kleerscheuren vanaf. Herman herinnert zich ook nog een feest waarbij alles spelers in pak kwamen. "Ik was voor de gelegenheid in een prachtig wit pak gekleed. Om de weg naar het clubhuis af te snijden sprong ik altijd over een sloot, maar wat ik die avond niet wist was dat de slootkant door de gemeente met zacht zand was opgehoopt. Je raadt het al, ik zakte in het zand en klapte achterover in de sloot. Ik heb de hele avond rond moeten lopen in een oud regenpak dat ergens op de club lag."

In 1987 gaat Sportpark De Diemen op de schop en is er geen plek meer voor de 'kleine' rugbyclub. Gelukkig vinden ze onderdak bij een vereniging genaamd De Nieuwe

AMELAND INVITES

"Het ene moment vochten die spelers elkaar het veld af en vervolgens stonden ze bij ons gewoon samen op de Eerste Rij" vertelt Jan mij. "Dat kan gewoon allemaal zo bij de Ameland invites." In 2006 begon het verhaal van de Ameland invites. Een uitnodigingsteam dat in eerste instantie bedoeld was om grote namen en rugbyprominenten bij elkaar te brengen, maar uiteindelijk uitgroeide tot een echt gezelligheidsteam. Een rondreizende groep rugbyers vol topspelers, oude rivalen en vrienden uit alle hoeken van de wereld.

AMELAND INVITES

gewoon in Nederland. Ger van Langen en Peter Bus waren druk bezig met het evenement voor het eerst op poten te zetten en vroegen aan Jan of hij niet een eigen invitatieploeg kon samenstellen. "Een beetje performers, mooie namen en gezelligheid eromheen" vertelt Jan. Maar het is uiteindelijk tot een echt gezelligheidsteam uitgegroeid.

Voor het stukje heb ik gebeld met Jan Schalkx, één van de mannen achter het team, terwijl hij zijn koffers klaarzet bij de deur voor een trip richting Praag met Rugbyclub Ducks voor hun 50-jarige jubileum. Na de trip zal hij zijn reis vervolgen naar Shanghai om zich daar bij zijn meisje te voegen, hij pendelt veel heen en weer vertelt hij me. Jan heeft een hoop van de wereld gezien, zowel met rugby als daarbuiten. Maar het idee voor de Invites ontstond in de beginjaren van Ameland Beach rugby

De Invites op Ameland in 2022

Dat gezelligheidsteam groeide uit tot een prachtig gezelschap van spelers uit Middelburg, Maastricht, Groningen, Engeland, Samoa en nog veel meer plekken waar je een stukje beschaving kon vinden in de vorm van een stel rugbypalen. Internationale spelers die zich mengden met (Nederlandse) veteranen. Goede spelers, minder goede spelers, oude krijgers en jonge honden. Zolang je er een beetje bij paste dan was je welkom. De invites trokken jarenlang Europa door. Van stedentrips naar Antwerpen of Edinburgh tot mooie reizen naar het prachtige Groningen. Maar de plannen werden al snel een stuk groter: Lissabon, Barcelona, Dublin en Georgië en uiteindelijk kwamen de

Een van de twee spelers van de Hilversumse RC in het Jonah Lomu Rugby 1997 team was Marc Visser. Marc kwam pas op latere leeftijd met rugby in aanraking, maar zijn enthousiasme en talent werden door John van Altena herkend bij zijn thuisclub. Dankzij een sterke periode van District Midden debuteerde hij in 1979 in Oranje onder de legendarische coach Denis Power. Ook Marc speelde nooit het videospel alhoewel hij niet zeker weet of zijn zonen Tim en Sep het wel speelden. Met 'De Bosbokken' zou hij nog vier landskampioenschappen behalen begin jaren '80. Hij roemt de sfeer in het team en de technische visie van Theo Snijders, "die man was zijn tijd ver vooruit. Helaas boterde het later niet tussen John van Altena en Yves Kummer, de laatste was een echte 'Snijdersadept'." Marc zag het verschil tussen het Italië van 1990 en 1994 in de aanloop naar de professionalisering van de sport. "Er waren grote sponsors en steden als Treviso en de Italiaanse staat droegen bij aan de opkomst van de Azzurri. "Ze haalden spelers uit Argentinië en Australië met Italiaanse wortels zoals de geweldige fly-half Diego Domínguez en de beste winger van de wereld David Campese. Die speelde weliswaar niet voor het Italiaanse team, maar het niveau van de clubcompetitie verbeterde enorm. "Wayne 'Buck' Shelford was coach bij Roma en assistent bij het Italiaanse team, dat was een ander niveau. We hadden niets in te brengen in 1994. In 1990 hadden wij met Bernd Verhofstad van CAS de eerste grote winger, ze noemden hem 'De Mammoet', hij scoorde vier tries tegen Portugal, maar vier jaar later was alles anders. Ondanks dat we nooit een WK hebben gehaald ben ik toch blij dat ik in het beste Nederlands team heb gespeeld."

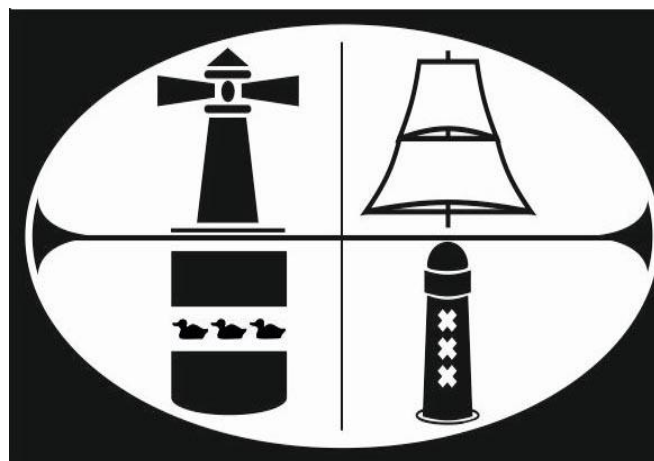
Teleurstelling bij Marc Visser na Italië - Nederland

Voor de volledigheid nog even de spelers en hun clubs; Frank Beers (DIOK), Yves Kummer (DIOK), George de Vries (AAC), Kees van Pelt (DSR-C), Marcel van Loon (DIOK), Robert Broers (DIOK), Chad Lion-Cachet (Oxford), Marc Visser (Hilversum), Marcel Eman (HRC), Mark Michelsen (DIOK), Martijn Nagtegaal (Hilversum), Ewout Chaudron (DIOK), Mats Marker (Castricum), Marcel Chaudron (DIOK), Justin Verhoog (DIOK).

Een exemplaar van de PlayStation-versie van Jonah Lomu Rugby is opgenomen in de collectie Pacific Cultures van Te Papa, het nationale museum van Nieuw-Zeeland. Daarmee zijn Robert, Mats, George, Marc en hun teamgenoten ook aan de andere kant van de wereld 'museumstukken' geworden.

Combinatie (DNC). De voetbalafdeling ligt daar op zijn gat en ze kunnen veld en clubhuis zo overnemen. Een aantal voetballers gaat bovendien rugbyen dus dat zorgt ook nog eens voor ledenaanwas. Maar het botert niet altijd tussen Chilton en een aantal andere expats. De coach heeft vroeger als Engels militair in Ierland gediend en de discussies met de Ierse spelers lopen soms hoog op. Buitenlandse spelers vertrekken vaker voor werk naar andere landen en ook de Nederlandse spelers laten het vaker afweten. Er is nog een ander probleem. Pim Harms, "Iedereen pofte in het clubhuis, rekeningen liepen hoog op en als je mensen erop aansprak dat liepen ze gewoon weg bij de club. Mijn vrouw was toen penningmeester. Tijdens skivakantie kregen we bericht dat er geen team op de been kon worden gebracht en besloten we de stekker eruit te trekken. Posthuma, "Ik kreeg voor mijn 50^e verjaardag een 'surpriseparty' op de club. Dat bleek uiteindelijk ook de laatste keer dat het clubhuis open was. We hadden echt een leuke club kunnen hebben maar het kader ontbrak. Wat ons zo'n mooie club en team maakte was dat de spelbepalers niet altijd degene die de tries scoorden, wij hadden echt vaak teamtries."

In 2004 sluit het hoofdstuk rugby in Amsterdam-Oost/Diemen. Maar daarmee is het verhaal nog niet over. Er waren in de loop der jaren hechte vriendschappen ontstaan. Spelers waren uitgezworven over de hele wereld en anderen waren bij clubs in de buurt gaan spelen als AAC, Waterland en Amstelveen. Een jaar later wordt onder leiding van onder andere André Paijmans een reünie georganiseerd waaruit het illustere gezelschap 'Old Diemonians' voortkomt waarvan de Diemen Wanderers het tripgezelschap is. Deze heren hebben ondertussen alle Six Nations stadions bezocht en halen regelmatig banden aan met oude tegenstanders. Zo waren een aantal van hen ooit te gast in de prestigieuze East India Club in London voor de Pelican Lunch. En daarmee blijft de geest van rugby in dat deel van Amsterdam bewaard.

Embleem van de Old Diemonians met de logo's van RC Vuurtoren, De Meevaart, Diemen RFC en DNC

Ik heb voor dit artikel uitgebreid geput uit het mooie lustrumboekje, 'Rugby, A way of life. Verhalen van drie decennia rugby in Diemen en Amsterdam-Oost (1973-2004)' dat op verzoek nog verkrijgbaar is via ons e-mailadres. Met dank aan André Paijmans, Pim Harms en Herman Posthuma.

AHMELAND 2022

Dag 1, uur 1, 10% zand

Er schijnt wat zand in mijn ondergoed terecht te zijn gekomen, ik zal jullie op de hoogte houden van verdere ontwikkelingen.

De bewoners lijken dit eiland Aaaaaaaahmeland te noemen, interessante naam. Het is me gelukt aansluiting te vinden bij een willekeurige stam op het eiland die te herkennen zijn aan een geil rood & groen. Nadat ik het eiland ben op gestrompeld ben ik begonnen met mijn onderzoek naar dit vreemde land en hun bevolking. Een van de mannen verplaatst zich het liefst in een winkelwagentje. Overal waar hij verschijnt wordt hij begeleidt door een luidkeels gezongen, “We love you Qtje, we do.” Deze persoon lijkt degene te zijn die aanbeden wordt en zal vast later geofferd worden.

Dag 1, uur 12, 30% zand

Zand is begonnen in mijn bilnaad te kruipen, het grote jeuken is begonnen.

Het is donker geworden op het eiland, de festiviteiten schijnen begonnen te zijn. De culinaire voorkeur van de eilanders lijkt voornamelijk te bestaan uit ontbijtkoek, knakworsten en bier. De persoon die ze ‘Mies’ noemen lijkt niet in het minst geïnteresseerd te zijn in het eten dat wordt geserveerd maar heeft in tegenstelling gekozen tot het verorberen van een gehele kwal. Laten we hopen dat deze gast nooit enige echte macht zal krijgen binnen de stam.

Dag 2, uur 9, 50% zand

Alhoewel de meeste van de jongens ‘tering brak’ lijken te zijn laten ze wel keer op keer champagne rugby zien, waarbij ze de meeste van de tegenstanders volledig vermorzelen. Zelfs het Jonghe Honden-team weet wat punten op het bord te krijgen.

Na ongeveer zes wedstrijden is de oudste van het stel, iemand die ze ‘Boen Kakker’ noemen eindelijk wakker geworden. Hij staat erop om te spelen, helaas voor hem zijn de wedstrijden al voorbij.

Dag 2, uur 17, 65% zand

Degene die ze ‘Mies’ noemen is nog steeds niet hersteld van het eten van de kwal. Toch heeft hij besloten om er nog een te eten. Zeker niet de slimste van het stel.

Gisteravond heeft een van de jongens het idee voor een nieuw spel geopperd. Het gaat als volgt: Spring op iemand zijn tent, waarbij je die het liefst vernielt. Als er mensen uitkomen die gaan klagen, zeg dan dat je ‘tering dronken’

Andorra en Zweden en eindigde in toernooien in Spanje en Italië. Dat waren al gauw zo’n negen wedstrijden per jaar voor de WK’s van 1991, 1995 en 1999. In 1990 stonden we in de rust nog voor in Treviso tegen Italië. Mijn broer André, die normaal de kicks nam kon toen niet mee omdat hij geen vrij kreeg en de NRB geen vergoeding wilde betalen. We verloren toen de wedstrijd op punten, ik was er helemaal kapot van.” In 1994 zou het helemaal anders zijn.

Teamfoto voor Nederland – Zweden 31-6 op 6-11-1993

Een van de ‘oudjes’ in het team van 1994-1995 was George de Vries. De prop was de enige speler van AAC, maar ook hij roemt de onderlinge vriendschap in het team.

“Samenspelen was geen probleem, we speelden Ereklasse en districten tegen elkaar. Rugby was een klein wereldje en er werd meer gesocialiseerd. We waren een team ook buiten het veld. Er waren wel wat serieuzere gasten zoals Mats die toen al aan de rauwkost zat. Op de Amsterdam 7’s werd ik weleens aangesproken door buitenlandse mensen dat ik in dat videospel zat en dan lieten ze screenshots zien, dat is toch wel heel mooi.” De Vries speelde vanaf 1980 in Oranje. “We trinden alleen voor belangrijke wedstrijden samen bij Hilversum, maar onder Theo Snijders veranderde dat. We gingen ook tegen betere tegenstanders spelen zoals Wales B en Engeland Onder 21. Daardoor gingen we veel beter spelen en wonnen we vaker.”

De Vries was tien keer aanvoerder van Nederland. Voor Marc Visser en hem was het de laatste keer dat ze zich konden kwalificeren. De deceptie na de laatste kwalificatiewedstrijd tegen Italië was enorm na de 63-9 nederlaag in Calvisano. “Ik was captain en tijdens het diner na de wedstrijd zou ik mijn normale praatje doen om iedereen te bedanken. Ik keek de zaal in en toen ik de koppies van mijn medespelers zag besloot ik het over een andere boeg te gooien. Ik vertelde dat rugby achterliep op voetbal en dat als wij net zo’n competitieve competitie wereldwijd wilden als de sport met de ronde bal dat er meer geld naar de ‘ontwikkelingslanden’ moest. Naast George zat Sir Ewart Bell, de voorzitter van de International Rugby Board, nu World Rugby. “Hij bedankte mij voor mijn toespraak en zei, ‘Ik heb het in mijn oren geknoopt’. Er is toen een aantal jaar een flinke som geld naar Nederland gegaan. Ondanks dat wij in 1995 zeventiende op de wereldranglijst stonden zijn we sindsdien alleen maar afgezaakt en ingehaald door landen als Portugal, Spanje en België.” Overigens speelden George, Yves Kummer en Chad Lion Cachet in 1994 samen voor de Barbarian tijdens de Paastrup in Wales.

met Jonah op alle vijftien posities. Een van de teams was Nederland, meer bepaald het team dat in 1993 en 1994 via twee toernooien tevergeefs een gooi naar deelname aan het WK had gedaan. Het team in Jonah Lomu Rugby 1997 bestond uit de volgende spelers, alhoewel ik in de geschiedenis van het Nederlands vijftiental nooit precies deze opstelling vond.

Screenshot uit Jonah Lom Rugby1997

Ik sprak voor dit artikel met vier spelers. Robert Broers speelde meestal 'op zes' voor RC DIOK, alhoewel hij in het spel Open-Side Flanker staat. "Ik had van het spel gehoord, maar heb het nooit gespeeld. Wij waren in 1995 toen met DIOK het beste team van Nederland. Tussen 1989 en 1998 tien keer achter elkaar kampioen. Theo Snijders was onze coach bij DIOK en had ook het fundament van het Nederlands team gebouwd rond ons. We hadden met DIOK een hele goede front five, daardoor hadden we dominantie." Het is dus ook niet vreemd dat van de vijftien spelers in het videospel er acht van DIOK zijn, overigens met John van Altena als coach die in 1993 de functie van Snijders had overgenomen. Wat opvalt is dat er maar één buitenlander in het team staat, Chad Lion Cachet. De Zuid-Afrikaan met Nederlandse wortels was aanvoerder van Oxford University en speelde maar een paar keer voor Nederland. Robert Broers had zo zijn gedachten daarover. "Ik speelde liever met Arno Seijbel, speler van EZRC Oemoemenoe en later HRC. Die kwam altijd trainen, al moest hij met de trein uit Middelburg komen, maar Chad kreeg voorrang." Broers heeft nog een leuke anekdote. "Er stond na een wedstrijd van Hilversum tegen DIOK een foto in de krant waaronder stond dat Lion-Cachet een geweldige wedstrijd speelde. Alleen was hij het niet op de foto, dat was ik."

Mats Marker, is waarschijnlijk recordinternational van Nederland alhoewel we dat door het gebrekkige archief van achtereenvolgens de Nederlandse Rugby Bond en Rugby Nederland nooit zullen weten. Ook hij kende het videospel van jongeren die hem erop aanspraken. "Ik ben niet zo'n gamer, dat gepriegel met die knopjes, niets voor mij." Alhoewel zijn club, de Castricumse RC en DIOK in die tijd aartsrivalen waren was hij als enige CAS-speler beste maatjes met onder andere Frank Beers en de broertjes Chaudron. "We hadden een geweldig team, dat kwam ook omdat we zolang samen speelden. Ik denk dat wij de meeste kwalificatiewedstrijden van alle landen speelden in die tijd. Het begon met losse wedstrijden onder andere tegen

bent. Nadat ze jou vergeven hebben voor je stompzinnige actie, spring op een andere tent en herhaal het proces. Tot nu toe is de stand tussen 'andermans tenten vernield' vs. 'onze tenten vernield' 6 -0, ik denk dat we het goed doen.

Degene die ze 'Otter' noemen is gespot terwijl hij een douche nam met degene die ze 'Aisha' noemen. Er schijnt een bijzonder wisselwerking tussen de twee te zijn, overal schaamhaar en nergens schaamhaar. Voor jullie om te beslissen wie degene is zonder en wie met.

Dag 2, uur 18, 70% zand

Ik ben in een staat van delirium gebracht door een groep volslagen idioten die "Uuuuu" riepen. Deze vreemde bewoners hebben de bijzondere eigenschap dat ze met elkaar kunnen communiceren door het gebruik van een enkele klinker. Ik ving een conversatie op in die stam die ongeveer als volgt ging:

Jongen 1: Uuuuuu

Jongen 2: Uuuuuu?

Jongen 3: U

Jongen 1: Uuuu!

Jongen 2: Uuuuuuuuu

Men kan alleen maar speculeren waar dit gesprek over ging. Een gast die ze 'Feiko' noemen lijkt in een keer al zijn haar te zijn kwijtgeraakt. Deze 'NPC' (Non Playable Character) ziet er nu nog lelijker uit dan daarvoor.

Dag 3, uur 2, 80% zand

De rood en groenen lijken nu alle hoop op te hebben gegeven het toernooi te winnen, daarentegen ligt de focus nu volledig op zoveel mogelijk mensen die vinden die willen poepen in de koelbox die van de 'Uuuu-stam' is gejat. Er is ineens weer een enthousiaste stemming ontstaan in de groep, alleen niet over het spelen van rugby. Zand is nu zover in mijn aars gekropen dat ik elke keer een zandkasteel produceer als ik moet schijten.

Dag 3, uur 10, 100% zand

Zand zit nu zo diep in mijn kont dat ik me begin af te vragen of het er altijd al heeft gezeten. Het zand, de zee, de kwallen alles lijkt nu bij iedereen in zijn hoofd te zitten. Er is niet langer sprake van enig logisch nadenken bij de stamleden. Terwijl de meeste van de mensen hun weg terug hebben gevonden naar de boot zijn sommigen nog op zoek naar de telefoon van iemand. Het apparaat schijnt op mysterieuze wijze ergens aan de andere kant van het eiland terecht te zijn gekomen.

Dag 3, uur 12, 110% zand

Dit is mijn laatste logboek aantekening. Zo snel als dat alle eilandbewoners waren aangekomen, even zo snel lijken ze ook weer te zijn verdwenen. Het enige dat nog rest is wat kots, kapotte tenten en alle herinneringen die iedereen meteen lijkt te vergeten op het moment dat ze beleefd werden. Ik zal nu een worden met het zand en zal waarschijnlijk pas volgend jaar weer tevoorschijn komen. Tot dan.

Vertaald uit het Engels. Het origineel staat in het Lustrumboek van de Rotterdamse Studenten Rugby Club 'Louter Voorwaarts 1968-2023'.

LIONS UNCUT: AUSTRALIA 2025

Een documentaire die meer belooft dan ze waarmaakt

De British & Irish Lions winnen de testserie in Australië, en de documentairemakers zijn erbij. Dat klinkt als de perfecte ingrediënten voor een meeslepende rugbyfilm. Lions Uncut: Australia 2025, gepremieerd op HBO Max duurt negentig minuten en heeft BAFTA-winnaar James McAvooy als verteller. Het resultaat is een film die op zijn best ontroerend is, maar te vaak kiest voor glans boven eerlijkheid.

Het hoogtepunt is onmiskenbaar de tweede Test in Melbourne. De Lions kwamen terug van een achterstand van 23-5 en wonnen alsnog met 29-26 dankzij een slotsecondetry van Hugo Keenan, voor meer dan 90.000 toeschouwers in het iconische MCG. Die beelden en de kledkamer opnames erna tonen échte emotie: mannen die huilen, elkaar vasthouden, nauwelijks kunnen geloven wat ze net hebben meegemaakt. Dát is de film op zijn best.

Ook de blessure van Elliot Daly, gevolgd door beelden van hem in het ziekenhuis, maakt diepe indruk. Het zijn de momenten die bewijzen dat rugby meer is dan sport, en dat het Lions-concept, een team dat eens in de vier jaar samenkomt, iets opwekt wat moeilijk te omschrijven valt. Toch wringt er iets. De film is een coproductie van TNT Sports en Lions Productions, het eigen productieapparaat van de

Lions zelf. Die constructie laat sporen na. Selectieconflicten worden aangestipt maar nooit echt uitgediept. Coach Andy Farrell verschijnt als een onkreukbare leider zonder noemenswaardige tekortkomingen. Maro Itoje als eerste Lions-aanvoerder in tijden krijgt een warme behandeling, maar we leren hem nauwelijks echt kennen. Het grote voorbeeld, Living with the Lions uit 1997, was zo overweldigend omdat de camera meedogenloos dichtbij durfde te komen. Telfers legendarische "Everest"-speech werkte omdat hij echt was. Lions Uncut voelt vaker als een zorgvuldig samengesteld promotieproduct.

Voor de rugbyfan die de tour volgde is dit desondanks aangenaam gezelschap voor een avond. De beelden zijn goed, McAvooy's stem draagt uitstekend, en de Australische zomer kleurt prachtig op het scherm. Maar wie op zoek is naar het ruwe, ongepolijste Lions-verhaal, doet er beter aan de klassieker uit 1997 nog eens op te pakken.

Hopeloos

HET BESTE NEDERLANDS TEAM IN HET BESTE RUGBYVIDEOspel

Er zijn tienduizenden ruggers die FIFA (voetbal) videospelletjes spelen, maar er zijn er nauwelijks die rugby videospelletjes spelen. Hoe komt dat? Ik vroeg me dat af nadat ik in het boek 'An Illustrated History of Rugby, Rugby Rebels, Role Models and Giant Killers' van James Stafford (zie bespreking in BB&M #22) een verhaal las over Jonah Lomu Rugby 1997.

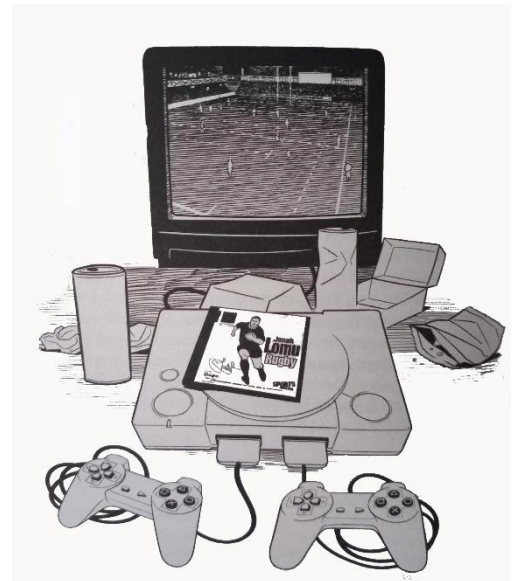
Het eerste Rugby Union videospel dat werd uitgebracht heette 'Scrum Try' en werd door het Japanse Data East Corporation in 1984 op de markt gebracht. Het was ontwikkeld voor speelhallen dus zal door weinigen ooit in Nederland gezien zijn, laat staan gespeeld. Rugby was aan zijn grote opmars bezig in die tijd maar nog meer een niche sport dan nu in Nederland. Terwijl de FIFA/EA-franchise tot nu toe rond

de 350 miljoen spelen verkocht hebben, zullen de vijfendertig rugbytitels die na 'Scrum Try' uitkwamen een fractie hebben opgeleverd. Dat zal deels door de slechte

kwaliteit van de 'graphics' komen, maar de ontwikkelaars lopen tegen dezelfde problemen aan als trainers van beginnende teams, leraren op school en televisiemaatschappijen die onze sport uitzenden, de regels en dan met name de hoeveelheid.

Maar terug naar Jonah Lomu Rugby 1997. De Britse ontwikkelaar Rage Software deed goede zaken door de naam van de eerste (en enige echte) rugbysuperster aan het spel te verbinden. Lomu, de reusachtige winger van de All Blacks had een onuitwisbare indruk gemaakt op het WK van 1995 in Zuid-Afrika. Ondanks dat hij pas twee caps voor Nieuw-Zeeland had nam coach Laurie Mains hem mee en zal daar geen moment spijt van hebben gehad. Lomu scoorde zeven tries in vijf wedstrijden waarvan de vier tegen Engeland in de halve finale een blijvende nalatenschap creëerde. Het beeld van de aanstormende Lomu zal Mike Catt nog jaren nachtmerries hebben bezorgd. Engeland aanvoerder Will Carling zei na de wedstrijd, "Hij is een freak en hoe eerder hij weg is, hoe beter."

Er waren 32 teams waarmee in Jonah Lomu Rugby 1997 gespeeld kon worden op de Sony Playstation, Sega Saturn en MS-DOS. Zestien teams die hadden deelgenomen aan het WK van 1995, een aantal landen die ver waren gekomen in de kwalificatie, een allstar team en Team Lomu, inderdaad

alle zangers onder hun V-hals sweater droegen toen ze naar de studio reden.

Eenmaal aangekomen in de studio moest er wat ingesteld en afgestemd worden, maar al snel konden ze aan de slag. Er was natuurlijk onderweg al wat goudgeel vocht naar binnen gewerkt om de atmosfeer van een derde helft in de studio te creëren. Ducks-legende Jan Schalkx heeft nog vage herinneringen hoe de opnames zich voltrokken. "Ik mocht onder andere voorzingen en de rest viel dan steeds in. Ik geloof dat de woorden "Crache Position" als afsluiter geroepen

werden. Daarop zakte iedereen door de benen gestrekt op de vloer met de beentjes spartelend en armpjes zwaaiend en hard schreeuwend.

Dat hadden we geleerd van ons eerste bezoekend Engels team." Kant A van de single is 'The Dutchess was a Dressing' ook bekend als The Rugby Tinker of The Lady of the Manor. Gezongen op de melodie van 'Ghostriders in the Sky', dat bekend is geworden in de versie van Johnny Cash. Op de B kant staan 'No Balls at all', niet te verwarren met 'Why was he born so beautiful' en 'If I give you' dat ook wel gezongen wordt als 'Will you marry me?'.

EARC THE BIG BULLS

Een jaar voor The Ducks ontstond in Almelo de Eerste Almelse Rugby Club The Big Bulls. Vernoemd naar een pub in de stad. Het veld waar de club begon was destijds de ligweide van zwembad Het Wendelgoor. Medeoprichter Jan Hamming, "Hier werden we in 1976 kampioen. We gebruikten altijd de kleedhokjes van het zwembad. Na de wedstrijden doken we het water in. Daarna snel naar de Big Bulls Pub." Als het te koud was werd er door de Bulls en tegenstanders ook gewoon bij de spelers thuis gedoucht. De club had een groot repertoire aan liederen en wilden die ook graag uitbrengen, maar zochten een goede aanleiding. Er werd alvast een producer en een studio gezocht. Die werden gevonden in de persoon van Fons Platenkamp, what's in a name? We schrijven het jaar 1982 en dat bleek het 50-jarig bestaan van de Nederlandse Rugby Bond. Nadat de bond was benaderd ging Leo van Herwijnen, de Pr-man, zich ermee bemoeien, platenmaatschappij Dureco had interesse en toen ging het snel. Cees Schrier was een van de oprichters van de club alhoewel hij naar eigen zeggen meer van het zingen en drinken was dan rugby spelen. "We gingen met een busje en moesten eerst overal mensen oppikken in de stad. Uiteindelijk vertrokken we met 13 man naar de Intersound studio's in Enschede. Omdat de opnames 's ochtends waren ging het wat stroef, maar na een greep in de koelkast ging het een stuk beter. Daarna hebben we alles eigenlijk snel opgenomen." Op 'Derde Helft Rond' staan onder andere hits als Tulpen uit Amsterdam, The Wild Rover, Alouette en Hymnes and Areas, op de hoes

Een paar uur later. Vier mannen met versierde rechter enkels stappen (zo trots als een aap met een gouden pik) samen met hun tien teamgenoten de bus in. Een paar minuten later, een scherpe blik gevolgd door een duivelse glimlach van leedvermaak. "Hé, wacht eens even jongens, staat die tattoo van jullie net zoals bij Sietse?" "Ja, allemaal op de rechter enkel, hoezo?" Nog een keer die duivelse glimlach. "Rangers. Die tattoos staan verkeerd om."

Danuba (II) op het strand van Ameland

Wat begon als lichte twijfel, sloeg om in collectieve verbijstering. Het boontje... liep inderdaad de verkeerde kant op. Wat bleek? Dat ene broekje, de heilige graal van die ochtend, was het enige RandUba-item in de geschiedenis waarop het logo van links naar rechts liep. Op alle andere shirts, petjes, ballen en trainingspakken, daar beweegt het boontje precies de andere kant op. Van recht naar links. Het boontje dat altijd de weg naar het strand wist... liep nu even van zee af.

Kortstondige verwarring, gevolgd door ongelooflijk hard gelach. En vier mannen die hun lot accepteerden in die bus. RandUba Ranger for life. Welke kant dat boontje ook op loopt, uiteindelijk kom hij toch wel weer bij een strand. Vier Rangers. Vier tattoos. Eén fout, die voor het collectieve geheugen precies de goede kant op gaat.

Voor kleurenfoto's kijk op de FB-pagina van The Odd-Balls. Heb jij zelf een bijzondere, rugby gerelateerde tattoo, of ken je iemand die dat heeft? Neem dan contact op met ons via BBMfanzine@gmail.com

Doedelzak

1) Bert R Bakker was begin deze eeuw lid van Tallinn Tigers RC toen hij in Estland studeerde. Hij werd uitgenodigd om onderdeel te zijn RandUba, het beachrugbyteam, een mix van Estse en Baltische rugby legendes. Bert was zo onder de indruk dat hij bij terugkeer toestemming vroeg om een Noord Nederlandse variant te beginnen met dezelfde naam. De toestemming is toen geven onder de voorwaarde dat de eerste inschrijving bij een beachrugby toernooi gebeurde onder de officiële naam RandUba2. Dit is ook een aantal jaren exact zo gebeurd. Het Baltische rugby ging op z'n retour en zo werd RandUba2 na een paar jaar RandUba. De Nederlandse RandUba Rangers eren hun Baltische voorgangers voor elke wedstrijd met de yell "Rand! Uba! Rand! Uba! Rand! Uba! Tweeeeeee!"

Spelers paspoort

Naam: Reinier, Yuri, Sietse en Sam, vier RandUba (1)

Rangers

Leeftijd: 30 tot 40 jaar

Toenmalige clubs: RC Waterland en RC Groningen

Positie: Twee frontrow Forwards en twee backs

Tattoo paspoort

Wanneer: 2 Juli 2018

Artiest: Paulo Borrega,
Figueira da Foz

Ontwerp: Bert R. Bakker. De oorsprong van het boontje “Uba” stamt uit de Sovjettijd. De boon groeit onder de moeilijkste omstandigheden en staat voor kracht en doorzettingsvermogen. Gecombineerde met “Rand” (Strand) dat staan voor vrijheid en genieten. De tijd na de val van de muur en het einde van de USSR.

HET BOONTJE DAT VAN HET STRAND WEG LIEP

Een waargebeurd verhaal uit de krochten van Beach rugby-roem, brakheid en noordelijk broederschap

Maandagochtend, 2 juli 2018. De zon hing al genadeloos boven Figueira da Foz, terwijl vier mannen zichzelf bij elkaar raapten na een weekend dat je met recht “legendarisch” noemt als je het overleeft... en “een goed slecht idee” als je het moet navertellen. Het ging om vier leden van het roemruchte beachrugbyteam RandUba. RandUba is vrij te vertalen uit het Ests als ‘StrandBoon’. Een team dat ooit in het leven werd geroepen om rugbyers uit de noordelijke provincies te verbinden tijdens het strandrugbyseizoen. Wat begon als een initiatief van Bert R. Bakker groeide uit tot een fenomeen. RandUba heeft de wortels diep in het Amelandse strand en het onwrikbare motto: “It’s all about image.”

Op deze laatste ochtend van dat intense weekend in Figueira da Foz besloten de vier mannen, nog licht deinend op hun benen, dat het tijd was voor iets blijvends om hun gedeelde passie voor rugby en het strand kracht bij te zetten. Een tattoo. Het RandUba-logo. Het iconische boontje. “Het boontje moet vooruitlopen,” was de gedachte. Altijd vooruit. Altijd richting de tryline. Altijd richting een veel te grote cocktaillemmer. Dus begaven ze zich, half brak, maar volledig overtuigd naar de lokale tattoo shop.

“We stappen binnen. *“Hebben we referentiemateriaal?”*”

Onder de vier mannen bleek precies één item aanwezig met het logo erop: een wedstrijdbroekje uit de 2018-kit. Dat broekje werd ter plekke heiligverklaard. De tatoeëerder keek, knikte, en ging aan de slag. Vier rechter enkels. Vier keer hetzelfde boontje. Broederschap, noordelijke trots, vereeuwigd in inkt.

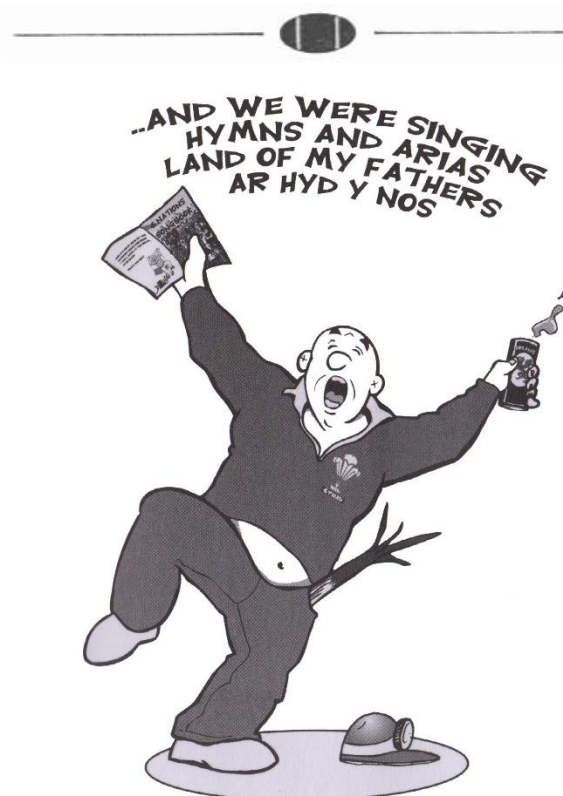
toegeschreven aan Max Boys. “Er was achteraf een beetje frictie in de club omdat niet iedereen mee was.” De muziek werd ingespeeld door het ‘Trio Life’ waarvan drummer Ab Timmer onder andere bij Teach Inn speelde, de band die in 1975 het Eurovisie Songfestival won met Ding-A-Dong. Cees vervolgt, “Toen de plaat uit kwam speelden we uit tegen het tweede van AAC. Na de wedstrijd gingen we naar Café Reynders op het Leidseplein. Onze plaat ging op en

alle bezoekers gingen in polonaise door de kroeg.” Later werd de plaat officieel gepresenteerd bij de interland Nederland – België op 28 maart. Nederland verloor die wedstrijd in Beek overigens met 9-

13. Leo van Herwijnen vergat weliswaar het singletje van de Ducks in zijn boodschap op de achterkant van de LP, maar wist het mooi te verwoorden, “The Big Bulls uit Almelo, een naam die je niet zo snel vergeet zeker niet nu zij als eerste Nederlandse rugbyclub hun gesmeerde Big stemgeluiden in één doorlopende groef, als in een vlakke scrum van 360° samengeperst hebben.” De Volkskrant, niet bepaald van het ‘volksvermaak’ dacht daar anders over toen ze schreef dat het een unieke plaat was en hoopte dat het daarbij bleef. Via de site van Discogs zijn nog enkele exemplaren te koop van de 5000 die er volgens de Volkskrant van verkocht zouden worden. De snelle toehappers kunnen hem vanaf de spotprijs van € 1,45 kopen.

Doedelzak

DE VERGETEN INTERLAND

Hij komt in de annalen niet voor: Nederland-België. Een jeugdinterland, gespeeld ergens in 1971 of 1972 in Den Haag. Dat die wedstrijd is gespeeld weet ik zeker want ik was erbij. Toen, als elfjarige nog niet als correspondent van een of andere krant maar als speler. Als eerste center met mijn broer naast mij als tweede center. Jaren later zijn we opgeschoven naar respectievelijk scrum-half en fly-half. Heerlijk vond ik dat, scrum-half, lekker beschermd door een beer van een Nr.8 en twee wildemannen die in vakjargon flankers heten.

Beelden van die wedstrijd zijn er niet voor zover ik weet. Ik heb ze tenminste nooit gezien. Bewijsmateriaal ontbreekt dus ten enenmale. Het waren de jaren dat jeugdruddy werd geboren in Nederland. Zelf was ik via een scholenproject op mijn tiende jaar terecht gekomen bij AAC in Amsterdam. Ook RCH, HRC en Castricum hadden een start gemaakt met het aantrekken van jeugd in dezelfde leeftijd. Bram van Steveninck was een van de initiatiefnemers bij AAC. Hij was sinds 1952 lid van AAC speelde er in het eerste team en in het Sevens team. Na zijn actieve carrière vervulde hij diverse bestuursfuncties, zowel binnen AAC als binnen de bond die toen nog gewoon Nederlandse Rugby Bond (NRB) heette en zich nog niet zo aanstelde met een naam als Rugby Nederland. In de jaren '80 zagen we Bram langs de velden als manager van Nederland XV en Nederland VII. Hoewel hij het pluche niet schuwde is Bram van Steveninck nooit een bobo geweest, hij bleef een man van het gras. Hij overleed in november 2020.

De schrijver (links) met zijn tweelingbroer Sven

Die Bram dus had bedacht dat het een unieke ervaring zou zijn voor al die jonge jochies een internationale wedstrijd te mogen spelen. En zo werden alle jeugdspelers van AAC, HRC, RCH en Castricum opgetrommeld voor een wedstrijd in ... de residentie uiteraard, zoals het heurt. Een selectieprocedure was overbodig, het jeugdruddy was nog zo klein dat we blij waren dat er een volledig team met reserves kon aantreden. Om het internationale gevoel te vergroten werden de shirts van Castricum geleend, daar zat tenslotte het nodige Oranje in en de bond had uiteraard niet een set shirts in zulke kleine maatjes liggen. De broeken moesten

we zelf meenemen waardoor het er toch wat rommelig uitzag, witte en zwarte broek door elkaar.

Het was koud die dag, stervenskoud. Er lag in Den Haag zelfs een laagje ijs op het bevroren veld. Maar er was natuurlijk geen sprake van een mogelijke afgelasting, de eerste jeugdruddy interland in Nederland. Want zo hadden Bram en zijn kompanen het verkocht aan het enthousiaste grut: Nederland-België. Die Belgen bleken stuk voor stuk een kop groter dan wij en gaven ons geen schijn van kans. We verloren met iets van 74-0 (mind you: een try telde toen nog voor 4 punten).

Wat ik me nog het meest herinner van dat duel is de kou. Als je als center geen enkele bal in je handen krijgt en alleen maar toekijkt hoe een tegenstander om je heen loopt kom je niet meer op temperatuur. Misschien is dat wel de enige keer geweest dat ik in die warme scrum had willen staan, bijna tenminste. De derde helft maakte het er ook al niet beter op; die Belgen spraken alleen maar Frans en volgens mij dronk ik op die leeftijd nog geen bier. Gedesillusioneerd heb ik thuisgekomen meteen een briefje getikt maar nooit verstuurd naar de NRB: "Beste rugbybond. Ik wil nooit meer uitgenodigd worden voor het Nederlands elftal!"

Achteraf bleek natuurlijk dat het hier helemaal geen interland betrof. We hadden gespeeld tegen een schoolteam uit Wallonië. Maar ondanks dat blijft het voor mij mijn eerste interland. Dat ik geen cap heb gekregen vond ik lange tijd jammer maar inmiddels weet ik dat voor jeugdinterlands geen caps worden uitgedeeld. Dus dat klopt nu ook.

Hoewel ik mijn briefje nooit heb verstuurd naar NRB is mijn boodschap toch op een of andere manier daar terecht gekomen want ik heb in de afgelopen vijftig jaar nooit meer een uitnodiging ontvangen voor een vertegenwoordigend team. Tot op heden is Bram van Steveninck de enige geweest die mijn talenten onderkende. Waarvoor dank, Bram.

Hopeloos

Altijd op zoek naar,
*Clubbladen, Tourboekjes,
Jubileumuitgaves, Folders,
Lustrumboeken,
Liedbundels,
Posters enz*

*op papier
of digitaal*